

Arrest

nr. 201 217 van 16 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Tijl Uilenspiegellaan 17
2050 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 augustus 2017 met refertenummer 71061.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit, bent u Pashtun van origine en afkomstig uit Herat. U bent geboren op 26 augustus 1994. In 2009 hebt u Afghanistan verlaten nadat u ontvoerd werd. U vroeg asiel aan in België op 17 november 2009. U was toen nog minderjarig. Het CGVS kende u op 25 oktober 2010 de status van subsidiair beschermde toe omwille van uw herkomst uit de stad

Herat op grond van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Aan de door u ingeroepen asielmotieven, namelijk uw ontvoering, werd evenwel geen geloof gehecht. U ging hiertegen niet in beroep.

U werd op 27 februari 2016 gecontroleerd op de luchthaven van Schiphol, nadat u een vlucht genomen had vanuit Kabul, met tussenstop in Istanbul. U bleek in het bezit te zijn van een Afghaans paspoort afgeleverd op 16 december 2015. Volgens de Nederlandse grenspolitie was u op 14 januari 2016 naar Kabul vertrokken.

Op 9 augustus 2016 ontving het CGVS een schrijven van de Directeur-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) waarin het CGVS werd verzocht om de geldigheid van uw internationale beschermingsstatus te onderzoeken gelet op deze elementen.

Op 24 januari 2017 werd u opgeroepen om dit nieuwe element mondeling te komen toelichten op het CGVS. U verklaarde dat u terugkeerde naar Afghanistan omdat uw grootmoeder gestorven was op 10 of 11 januari 2016 en dat u de fateha-ceremonie (die veertig dagen duurt) ging bijwonen. Tijdens deze periode verbleef u bij uw ouders in de stad Herat. U stelt niet definitief terug te kunnen keren naar Afghanistan omwille van de asielmotieven die u eerder inriep, en omdat u geviséerd zou worden door de Taliban omdat u in Europa verbleven hebt, en omdat u hier ondertussen uw leven heeft opgebouwd.

U legt uw paspoort, werkkaarten uit België, documenten van opleidingen in België, curriculum vitae, documenten van uw vrouw en jullie huwelijk, een document over de fateha-ceremonie, een document van de bank in Afghanistan, een huurcontract uit België, een werkevaluatie uit België en foto's van uw vakantie in Mazar-e-Sharif tijdens uw laatste bezoek aan Afghanistan voor.

B. Motivering

Uit het administratief dossier blijkt dat u vrijwillig bent terug gekeerd naar Afghanistan. U verklaarde zelfs dat dit niet de eerste keer was en dat u zowel in januari 2016 als drie jaar geleden terug ging naar Afghanistan.

Zoals eerder reeds vermeld, werd u op 25 oktober 2010 door het CGVS de hoedanigheid van vluchteling geweigerd omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de door u vooropgestelde vervolgingsfeiten. Gezien het CGVS het aannemelijk achtte dat u uit de stad Herat afkomstig bent, werd u toen het statuut van subsidiaire bescherming toegekend op grond van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Er moet worden opgemerkt dat, niettegenstaande u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, de omstandigheden op grond waarvan u de status werd verleend niet langer bestaan en dat deze bijgevolg in uw hoofde kan worden opgeheven op grond van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt

dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Herat te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdsteden, sterk verschilt van deze op het platteland. De provincie Herat behoort tot de westelijke regio van Afghanistan en is één van de grootste en in economische termen één van de belangrijkste provincies van het land. In het bijzonder voor Herat-stad, dat onder de controle van de Afghaanse overheid staat, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de impact van het conflict er verschillend is van de rest van de provincie Herat. Het geweld dat er plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard. Daarnaast vinden er in de stad aanslagen plaats die zogenaamde 'hoge profielen', zoals overheidsfunctionarissen, als doelwit hebben. Heratstad kent voorts een toenemend probleem van criminaliteit. De impact van het hierboven beschreven geweld is echter niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Integendeel, de stad bleek een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Herat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Meer nog, uw gedrag wijst erop dat u in Afghanistan zonder vrees of risico kon verblijven en u verplaatsen. Zo vertelde u hoe u daar een feest georganiseerd had voor uw verloving en zelfs van plan was in de toekomst nog een groter feest te organiseren voor uw huwelijk (CGVS, p. 10). U verklaarde verder dat u op bezoek ging bij mensen die u uitnodigden (CGVS, p. 11), dat u regelmatig naar buiten ging om documenten in orde te brengen in verband met uw huwelijk (CGVS, p. 11) en dat u zelfs vanuit Herat op reis ging naar Mazar-e-Sharif (CGVS, p. 12).

Wat betreft uw vrees voor de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan, moet worden opgemerkt dat die algemene situatie u er alvast niet van heeft weerhouden om minstens twee keer naar Afghanistan terug te reizen en er telkens een tijdje te vertoeven. Alleszins relateert uw persoonlijk gedrag uw beweerde vrees voor de situatie in Afghanistan in zeer belangrijke mate. Voorts heeft u verklaard dat u al lang in België woont en hier een leven heeft opgebouwd (CGVS, p. 15). Wat dit betreft, kan opnieuw verwezen worden naar uw herhaaldelijke terugkeer naar Afghanistan. Dit wijst er namelijk op dat u niet onlosmakelijk vergroeid bent met België en dat kan worden verwacht dat u bij een hervestiging in Afghanistan zal kunnen aarden in uw land van herkomst.

Wat betreft uw vrees vervolgd te worden door de Taliban omdat u lange tijd buiten Afghanistan verbleef (CGVS, p. 15) moet worden gesteld dat u in het kader van uw verklaringen voor het CGVS geen enkel concreet element aanhaalde dat er op zou kunnen wijzen dat men u in Herat verweet lange tijd in Europa te hebben verbleven. Uw verklaringen over uw verblijf en activiteiten daar (zie boven) tonen

bovendien aan dat u zich daar zonder enige vrees kon bewegen. Er is geen enkele reden om aan te nemen dat dit bij een terugkeer niet zo zou zijn.

Op basis van artikel 57/6, lid 1, 4° juncto artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt besloten tot de opheffing van de status van subsidiaire bescherming.

De documenten die u voorlegt, kunnen deze beslissing niet wijzigen. Zij ondersteunen enkel uw verklaringen over uw identiteit, uw burgerlijke staat en uw terugkeer naar Afghanistan. Dat laatste is juist de reden tot deze beslissing. Uw documenten in verband met uw verblijf in België tonen enkel uw verwezenlijkingen en levensomstandigheden in België aan, maar kunnen niets zeggen over de redenen dat u in Afghanistan geen duurzaam leven zou kunnen opbouwen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus opgeheven.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet *juncto* het gelijkheidsbeginsel.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de formele motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een vijfde middel voert verzoeker de schending aan van het artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.2. De Raad stelt vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker bij beslissing van 22 oktober 2010 de vluchtelingenstatus weigerde en de subsidiaire beschermingsstatus toekende. Middels de bestreden beslissing heft het Commissariaat generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus op en dit op grond van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet.

2.3. Artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De subsidiaire beschermingsstatus die werd toegekend aan een vreemdeling wordt opgeheven wanneer de omstandigheden op grond waarvan de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend, niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen.

Het eerste lid is niet van toepassing op een persoon met de subsidiaire beschermingsstatus die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere ernstige schade, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, of, in het geval van een staatloze, van het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, in te roepen.”.

2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in 2010 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend gelet op de algemene veiligheidssituatie in verzoekers beweerde provincie van herkomst, Herat en het destijds ontbreken van een veilig en redelijk vestigingsalternatief. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat niettegenstaande verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, de omstandigheden op grond waarvan hem de status werd verleend niet langer bestaan en dat deze bijgevolg wordt opgeheven op grond van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt uitvoerig gemotiveerd dat er voor burgers in Herat actueel geen reëel gevaar bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld

in het kader van een gewapend conflict: "(...)Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Herat te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De provincie Herat behoort tot de westelijke regio van Afghanistan en is één van de grootste en in economische termen één van de belangrijkste provincies van het land. In het bijzonder voor Herat-stad, dat onder de controle van de Afghaanse overheid staat, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de impact van het conflict er verschillend is van de rest van de provincie Herat. Het geweld dat er plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard. Daarnaast vinden er in de stad aanslagen plaats die zogenaamde 'hoge profielen', zoals overheidsfunctionarissen, als doelwit hebben. Heratstad kent voorts een toenemend probleem van criminaliteit. De impact van het hierboven beschreven geweld is echter niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Integendeel, de stad bleek een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Herat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de

zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. (...)”.

Er dient te worden opgemerkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen per aanvullende nota het *“EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation”* van december 2017 bijbrengt, waarin deze informatie genoegzaam bevestigd wordt.

Verzoeker betwist dat Herat nu veilig is en citeert uit een aantal rapporten. De informatie die door verzoeker wordt bijgebracht ligt evenwel in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Herat is gesteund. Verzoeker brengt aldus geen valabele argumenten bij die voorgaande appreciatie kunnen ombuigen.

Verzoeker stelt dat er in dit geval een schending van het gelijkheidsbeginsel is door de subsidiaire beschermingsstatus op te heffen in dit geval en in andere gevallen niet. Dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker niet aan de hand van feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld te meer in verzoekers concrete geval werd vastgesteld dat verzoekers specifieke gedrag er ook op wijst dat hij in Afghanistan kon verblijven en zich verplaatsen zonder problemen. Zo kon worden vastgesteld dat verzoeker tweemaal naar Afghanistan terugkeerde en er zelfs een tijd verbleef. Meer specifiek verklaarde verzoeker hoe hij daar een feest georganiseerd had voor zijn verloving en zelfs van plan was in de toekomst nog een groter feest te organiseren voor zijn huwelijk (stuk 6, gehoorverslag, p. 10), dat hij vooral thuis bleef maar toch op bezoek ging bij mensen die hem uitnodigden (stuk 6, gehoorverslag, p. 11), dat hij naar buiten ging om documenten in orde te brengen in verband met zijn huwelijk (CGVS, p. 11) en dat hij zelfs vanuit Herat op reis ging naar Mazar-e-Sharif (stuk 6, gehoorverslag, p. 12). Uit dergelijke gedragingen blijkt niet dat verzoeker een vrees heeft voor de algemene veiligheidssituatie in Herat.

Verzoeker is van mening dat hij wel een trouwfeest moest geven omdat dit traditie is in Afghanistan, maar hiermee doet hij in eerste instantie al geen afbreuk aan de vaststelling dat de omstandigheden op basis waarvan hem de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend niet langer bestaan en dat hij is teruggekeerd naar Afghanistan. Indien de situatie in Herat dermate ernstig was in die zin dat het voor verzoeker een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zou uitmaken, en op basis waarvan verzoeker destijds internationale bescherming heeft gekregen, is het niet aannemelijk dat verzoeker naar Afghanistan terugkeert omdat het *“de traditie is”* om een trouwfeest te organiseren. Verzoekers terugkeer naar Afghanistan wijst er in lijn met de beschikbare informatie op dat verzoeker zelf oordeelde dat de situatie daar niet van die aard was dat zijn leven of persoon ernstig bedreigd zou zijn.

Verzoeker meent dat het feit dat hij naar een veilige provincie Mazar reisde en bepaalde administratieve documenten in orde geen reden zijn om tot opheffing over te gaan, maar gaat hierbij volstrekt voorbij aan de concrete en pertinente motivering.

Waar verzoeker verwijst naar pagina 10 van het gehoorverslag waar hij verklaarde dat hij vooral thuis bleef maar twee of drie dagen naar buiten ging om documenten in orde te maken en uitnodigingen van anderen aanvaardde om zo aan te tonen dat de verwerende partij de neiging heeft om de feiten wat op te blazen, overtuigt hij niet. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat verzoeker de zaken heeft verklaard net zoals ze werden weergegeven in de bestreden beslissing. Verzoeker betwist niet dat hij eveneens heeft verklaard dat hij een feest georganiseerd heeft voor zijn verloving en van plan was om in de toekomst nog een feest te organiseren en dat hij naar Mazar-e-Sharif op reis is geweest.

Met de stelling dat hij sinds 2009 in België woont en sindsdien maar twee keer naar Afghanistan is teruggekeerd doet hij geen afbreuk aan de algemene informatie omtrent de veiligheidssituatie daar en aan het gegeven dat verzoeker op eigen initiatief is teruggekeerd naar Afghanistan en aldus zelf geoordeeld heeft dat de situatie daar niet van die aard was dat zijn leven of persoon ernstig bedreigd zou zijn.

Wanneer de eerder toegekende subsidiaire bescherming wordt opgeheven in toepassing van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet, betekent dit dat bescherming niet langer nodig wordt geacht als gevolg van een wijziging van de omstandigheden of het niet langer bestaan van omstandigheden die eerder aanleiding gaven tot het toekennen van de status. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker in 2010 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in Herat en het destijds ontbreken van een veilig en redelijk vestigingsalternatief,

maar dat er nu gelet op de actuele algemene informatie voor burgers in Herat geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Hieruit blijkt aldus dat op basis van deze algemene informatie de omstandigheden ondertussen dermate gewijzigd zijn waardoor internationale bescherming niet meer nodig is, hetgeen ook bevestigd wordt door de vaststelling dat verzoeker herhaaldelijk naar Afghanistan is teruggekeerd en verbleven is. Verzoekers terugkeer naar Afghanistan wijst er in lijn met de beschikbare informatie op dat verzoeker ook zelf oordeelde dat de situatie daar niet (meer) van die aard was dat zijn leven of persoon ernstig bedreigd zou zijn.

Het betoog dat verzoeker ontwikkelt over de informatieplicht van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is ter zake dan ook niet relevant. Het is immers door de gewijzigde omstandigheden in zijn land van herkomst, die enkel bevestigd werden door verzoekers gedrag, dat de subsidiaire beschermingsstatus werd opgeheven. Het door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen al dan niet in kennis stellen van verzoekers rechten en plichten doet hier niets aan af.

Waar verzoeker meent dat niet gemotiveerd werd waarom men niet ziet dat verzoeker onlosmakelijk verbonden is met België, werd er in de bestreden beslissing naar zijn herhaaldelijke terugkeer naar Afghanistan verwezen hetgeen er volgens het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht op wijst dat verzoeker niet onlosmakelijk vergroeid is met België en dat kan worden verwacht dat verzoeker bij een hervestiging in Afghanistan opnieuw zal kunnen aarden in zijn land van herkomst. Met louter te wijzen op het feit dat hij als minderjarige naar België kwam, de taal hier geleerd heeft en vast werk heeft, toont hij niet aan dat hij, gelet op zijn herhaaldelijke terugkeer naar en verblijf in Afghanistan daar niet zou kunnen aarden.

Verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem beschuldigd van het achterhouden van informatie en hem op een wijze heeft geïnterviewd *“om zijn beslissing gemakkelijk op te heffen”*. De toegekende subsidiaire beschermingsstatus werd terecht opgeheven en dit op basis van de uitgebreide motivering van de bestreden beslissing. Het wordt hier nogmaals herhaald dat de subsidiaire beschermingsstatus werd opgeheven omdat uit algemene informatie is gebleken dat de omstandigheden in Herat ondertussen dermate gewijzigd zijn waardoor internationale bescherming niet meer nodig is, hetgeen ook bevestigd wordt door de vaststelling dat verzoeker herhaaldelijk naar Afghanistan is teruggekeerd en verbleven is. De Raad ziet dan ook niet in dat de dossierbehandelaar verzoeker *“op een wijze heeft geïnterviewd om zijn beslissing gemakkelijk op te heffen”*. De bestreden beslissing bevat overigens geen motief omtrent het al dan niet achterhouden van informatie.

Waar de verwerende partij vaststelde dat er geen concrete elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade, duidt hij zijn vrees voor de taliban aan. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon desbetreffend terecht vaststellen: *“Wat betreft verzoekers vrees vervolgd te worden door de Taliban omdat hij lange tijd buiten Afghanistan verbleef moet worden gesteld dat verzoeker in het kader van zijn verklaringen voor het Commissariaat-generaal geen enkel concreet element aanhaalde dat er op zou kunnen wijzen dat men u in Herat verweet lange tijd in Europa te hebben verbleven. Uw verklaringen over uw verblijf en activiteiten daar (zie boven) tonen bovendien aan dat u zich daar zonder enige vrees kon bewegen. Er is geen enkele reden om aan te nemen dat dit bij een terugkeer niet zo zou zijn.”*

Verzoeker stelt voorts in vraag of het niet concreet is dat hij acht jaar in België woont en volledig vervreemd is en dat dergelijke mensen worden ontvoerd om losgeld te vragen. Verzoeker citeert hierover uit rapporten over de behandeling van terugkeerders en afpersing en intimidatie. Met het louter in vraag stellen of een bepaald aspect van zijn leven een concreet element uitmaakt dat wijst op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade toont hij dit alleszins niet aan. Ook algemene informatie volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

Zoals reeds gesteld werd de bestreden beslissing genomen in toepassing van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt dat de subsidiaire beschermingsstatus opgeheven kan worden indien de omstandigheden op grond waarvan de beschermingsstatus aan de vreemdeling werd toegekend, niet langer bestaan of zodanig gewijzigd zijn dat deze bescherming niet langer nodig is.

2.5. In acht genomen wat voorafgaat is de Raad van oordeel dat zich actueel een opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus opdringt zoals bepaald in artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus wordt bevestigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend achttien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF